

Ὁ Βουόζος ἔζησε, συρόμενος, ἐξηυτελισμένος καὶ ἐλεεινὸς ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς πόλεως ἐκείνης, ἥς ἦτο ἄλλοτε κύριος, διότι ἡ Πρόνοια, ὅπως καταστήσῃ πλήρη τὴν τιμωρίαν, ἀφῆρεσεν αὐτῷ τὴν θέλησιν τῆς αὐτοκτονίας. Περιεπλανᾶτο τὴν ἡμέραν ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτοῦ ἀπομονώσας. Ὅμιλῶν σιγὰ καὶ ταχέως ὥς ὁ ὑδροφύβος, ὑβριζόμενος δὲ καὶ τυπτόμενος ὑπὸ τῶν παιδῶν.

Τὴν νύκτα, ὅτε ἡ λύσσα τῆς πείνης ἐσπάρασσε τὰ ἐντόσθια του, ἐτοποθετεῖτο εἰς σκοτεινόν τι μέρος καὶ ἐκεῖ καλύπτων τὸ πρόσωπον ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐζήτει ἐλεημοσύνην, δι' ἀγάπην Θεοῦ, προσπαθὼν νὰ καταστήσῃ τὴν φωνὴν του ἀγνώριστον.

Ματαίᾳ προσπάθειᾳ!...

Δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος μὴ γνωρίζων αὐτὸν ἀμέσως....

Καὶ οἱ μὲν διήρχοντο κρατοῦντες κλεισμένην τὴν τε καρδίαν καὶ τὸ βαλάντιον, καὶ λέγοντες αὐτῷ ἀπειλητικῶς:

— Ἀπελπίσθητι καὶ ἀπόθανε!

Οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ μᾶλλον οἰκτιρόμενοι.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι, οἵτινες κατεῖχον τὴν διαβολικὴν τέχνην νὰ ἐξευτελίσωσι τὰς ψυχὰς καὶ ὑψοῦντο βυθίζοντες ἐπανειλημένως τὸν σιδηρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐδίδον αὐτῷ τὸν ὀβολὸν των. Οὕτως, ἡ τροφὴ μετεβάλλετο εἰς δηλητήριον ἐν τῷ φλεγμένῳ αἵματι τοῦ ἀθλίου... τὸ δὲ ποτὸν ἦτο ὄξος καὶ χολὴ διὰ τὴν βασανιζομένην ἐκείνην ψυχὴν.

Ἐσπέραν τινά, τρέμων καὶ κτυπῶν τοὺς ὀδόντας ἐκ τοῦ ρίγους τοῦ πυρετοῦ, ἐπορεύθη εἰς τι μοναστήριον, ἐλπίζων ὅτι ὁ οἶκος τῶν μοναχῶν θὰ περιέβαλεν αὐτόν.

Ἀνῆλθε τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν βαθμίδα καὶ ἤγειρε τὴν χεῖρα ὅπως κρούσῃ.

Ἄλλ' αἰφνης ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς θύρας καὶ ὀλισθίσας κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου ἔπεσεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων.

Τὴν πρωτὰν, ὁ θυρωρὸς εὗρεν αὐτὸν ψυχρόν. ὥς τὸν λίθον ἐφ' οὗ ἔκειτο ἐκτάδην.

Οἱ μοναχοὶ δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὸν ὄχλον νὰ ἐξυβρίσῃ τὸ πτώμα του, ἀλλ' ἔθαψαν αὐτὸ ἐν τῇ μονῇ.

Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη ἰσχυρε νὰ ἀναχατίσῃ ἐπὶ τῶν χειλέων τὴν ἀράν· ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ δεθῇ ὑπὲρ τοῦ προδότου... Δὲν ἔλουσαν αὐτὸν δι' ἀγιασμοῦ... καὶ αὐτὸς ὁ οἶκος ἐστέναξεν ἐξ εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῇ ἀτίμῳ ἐκείνῃ ταφῇ.

Νὰ καταρασθῶμεν καὶ ἡμεῖς πάντας τοὺς προδότας, ὅπως τοιοῦτο λάβωσι τέλος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης; — Ὅχι, διότι ὁ πόθος τῆς τοῦ κόσμου ἐρημώσεως εἶναι ἁμαρτία.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἐκατέρωθεν τῆς κλίμακος, διπλοῦς φραγμὸς προσκεκλημένων παρετάσσετο ἐπὶ τῆς διαβάσεως τῆς ἐν κατανυκτικῇ καὶ σεβαστῇ στάσει. Καὶ ἐν τῷ σκοτεινῷ βάθει τῆς ἐκκλησίας, αἱ ἡλιόπληκτοι ὕελοι, ἀπῆστραπτον, περιβάλλουσαι διὰ τῶν πολυχρῶμων λάμπων των τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων.

Δι' ἐνὸς βλέμματος, ἡ νεᾶνις περιέλαβε τὸ θαυμάσιον τοῦτο θέαμα. Θριαμβευτικῇ δὲ καὶ ὑψιμέτωπος εἰσῆρχετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅτε παρὰ τινὰ στύλον αὐτῆς παρετήρησε τὸν Σεβεράκ. Ἦν ἐν μεγάλῃ στόλῃ ἡμφιεσμένος, καὶ εἶχε προσταλῇ ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξιν τῆς συνοδίας, ἀνέμενε δὲ ὅπως καταλάβῃ τὴν θέσιν του ἐν τῇ σειρᾷ τῶν παρανύμφων, ὧν ἀπετέλει μέρος, φέρων ἐπὶ τούτῳ φιλαρέσκως προσηρμοσμένον ἐπὶ τοῦ στήθους κόσυμβον ἀνθῶν πορτοκαλλέας.

Ἀντιμετωπισθεῖσα μετ' αὐτοῦ, ἡ Σάρρα ἐσκίρτησε καὶ, ἄπαντος τοῦ αἵματος αὐτῆς συρρεῦσαντος εἰς τὴν καρδίαν, ἐγένετο ὡχροτάτη. Δεισιδαίμων δέ, προσέειπεν, ἐν τῇ συναντήσει ἐκείνου, ὅστις ἐτάρακτεν αὐτὴν τόσο, ἀπαίσιον τινα οἰωνόν. Τῇ ἐφάνη ὅτι ὁ Πέτρος ἀναποδράστως ἔμελλεν ν' ἀναμιγθῇ εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς θλιβερᾶς ἔξουσας συνεπείας, ἔτρεμεν, ἄκουσα, εἶτα ὑπὸ αἰφνιδίας ὀργῆς καταληφθεῖσα, ἔρριπεν αὐτῷ ἀπελπιστικὸν βλέμμα, καὶ ἀνεγείρουσα ὑπερῃφάνως τὴν κεφαλὴν, ἐβόησεν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὸν βωμόν.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἡχηροῦ θόλου ἀντήχει τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον δι' αὐστηρᾶς καὶ κηλητικῆς μελωδίας.

Συγκινηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐπισήμου τῆς τελετῆς λαμπηδόνος, θαμβωθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀπείρων φώτων, μεθυσθεῖσα ὑπὸ τῆς ὁσμῆς τοῦ λιθανωτοῦ, περιρρεῖσα ὑπὸ τοῦ πνιγροῦ τονθορισμοῦ τοῦ πλήθους, ἡ Σάρρα ἐπελάθετο τοῦ ὄν ἐμίσει, καὶ παρὰ τὸν κόμητα, βαθέως κατανυγείσα, καὶ ὑπὸ ἀγνώστου θρησκευτικοῦ ζήλου συσχεθεῖσα, ἠτήσατο διακαῶς παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν εὐλογίαν τῆς ἐνώσεώς των. Σύνταῖς παρακλήσεσι δὲ αὐτῆς ἀνῆρχοντο πρὸς τὸν Θεὸν συγχρόνως καὶ αἱ τῆς ἀνεψιάς τοῦ κόμητος Λευκῆς.

Κατὰ μέρος, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἁμβωνος, ἦτο γονυκλιτὴς μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς. Βαυκαληθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀσμάτων ἢ σκέψις τῆς ἀνυψούτο.

Ἐνόμιζεν ὅτι, ἐν τῷ κυανῷ νέφει, τῷ ἐκ τῶν ἀργυρῶν θυμικτηρίων βραδέως ταλαντευομένῳ ἀνερχομένῳ, αἱ εὐχαὶ τῆς συνανέβαινον μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Πλάστου. Ἐδεήθη ἐκ βάθους καρδίας διὰ τὸν θεῖόν της. Ἡσθάνετο πρὸς αὐτὸν ἀπει-

ρὸν εὐγνωμοσύνην, καθότι ὁ στρατηγὸς ἦν πρῶτος ὅστις ὠμίλησεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἡδέως καὶ φιλοστόργους λόγους.

Ἀνεμιμνήσκετο μόλις ὡχρᾶς καὶ κατηφούς τινος γυναικός, ἥτις κατὰ τὰ μικρὰ ἔτη τῆς ἀπεκοίμιζεν αὐτὴν διὰ τῶν μελαγχολικῶν ἀσμάτων της, καὶ ἡστικός οἱ ἀσπασμοὶ κατηνύαζον τοὺς κλαυθμηρισμούς της. Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῆς ἦτο ἡ μήτηρ της, ἀλλ' οὐδὲν τῆς μορφῆς τῆς χαρακτηριστικὸν εἶχε διατηρήσῃ ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῆς. Ἀνεμιμνήσκετο μόνον τῆς κατηφείας καὶ ὡχροτήτος της. Δὲν ἦτο εὐδαίμων, φεῖ! Καὶ ἡ Λευκὴ τότε ἔλεγε νοερῶς· Θεέ μου ἐγὼ ἡ μόνη διατελοῦσα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀδιάφορος πρὸς πάντα δέομαί σου ὅπως εὐλογήσῃς τὴν ἔνωσιν τῶν σήμερον γονυκλιτούντων πρὸ σου· εἴησαν εὐδαίμονες!

Ἡδεῖα καὶ ἡχηρὰ φωνὴ ἀπέσπασεν αὐτὴν τῶν θρησκευτικῶν σκέψεων της, ἡ φωνὴ αὕτη ἔλεγε:

— Διὰ τοὺς πτωχοὺς, κύριοι!

Ἡ Λευκὴ ἤγειρε τὰ ὄμματα καὶ διὰ τοῦ μέλανος πέπλου τῆς παρετήρησε] δύο βήματα μακρὰν αὐτῆς τὸν νεανίαν τοῦ νεκροταφείου, ἔχοντα εἰς τὸν βραχίονα κυρίαν τείνουσαν δισκὸν ὀλοσηρικῶς κεκαλυμμένον. Ἐπάγη, καὶ ἀγνωστὸν τι αἰσθημα αὐτῇ ἔως τότε κατέκλυσε τὴν καρδίαν της.

Ἐρριψε μακρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ζεύγους, καὶ ἐξαγαγοῦσα χρυσοῦν νόμισμα ἐκ τοῦ χρηματοφυλακίου της ἔρριπεν αὐτὸ ἐν τῷ δίσκῳ.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν ὁ Σεβεράκ, μὴ ἀναγνωρίσας τὴν δεσποινίδα Δεσυνὴν ὑπὸ τὸν πένθιμον πέπλον.

Καὶ ἐξηκολούθησεν αἰτῶν τὴν ἐλεημοσύνην τῶν πενήτων.

— Τὸν ἀνεγνώρισεν, ἐτόνθόρισεν ἡ Μαγδαληνὴ Μερλώ εἰς τὸ οὖς τῆς συντρόφου της· εἶπε ὁ κύριος Σεβεράκ, ὁ ὑπασιστής τοῦ κόμητος.

— Καὶ ἡ κυρία; εἶπε μετὰ τινὰ διασταγμὸν ἡ δεσποινὶς Δεσυνή.

— Εἶπε ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος δὲ Brivade... Ὅσον οὐπὼ μέλλει νὰ συζευχθῇ.

— Μετὰ τίνος; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Μετὰ τοῦ κ. Δέ... Ἀγνοῶ τὸ ἐπώνυμον. Εἶπε εἰσηγητῆς τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου... Πλουσιώτατος, ὡς μοι εἶπεν ὁ πατήρ.

Ἡ Λευκὴ ἐστέναξεν· αἱ παρειαὶ αὐτῆς ἐγένοντο πυριπόρφυροι, καὶ ταπεινοῦσα τοὺς λάμποντας ἐκ χαρᾶς ὀφθαλμούς, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου της, παραδοθεῖσα ἐκ νέου εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς σκέψεις.

Η'

Ὁ κόμης τῇ ἐπαύριον τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἐνεκατέστη μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του ἐν τῷ μεγάρῳ Καναλέλ.

Τὸ θυμηδὲς ἔαρ ἦδη φαιδρὸν ἐπανήρχετο, καλύπτον διὰ τοῦ χλοεροῦ μανδύου του τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας.

Τὰ λείρια ἤνθουν καταρωματίζοντα διὰ τῶν λεπτῶν εὐωδίων τῶν τὸν ἀέρα, τὰ ἀκανθώδη πλὴν μυροβόλα ρόδα ἐπλήρουν τοὺς κύπτοντας ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν κλάδους, ὅμοια πρὸς παμμεγέθεις ἀνθοδέσμες, ἐν τοῖς κήποις δὲ αἱ πάλλευκοι μη-λέαι ἐφαίνοντο τηρήσασαι τὴν τοῦ χειμῶνος χιόνα ἐπὶ τῶν ὀζωδῶν κλάδων τῶν. Ἡ πρώτη αὕτη τῆς φύσεως ἐξέγερσις, ἀποτινασσούσης τὴν νάρκην τῆς παγεραῆς ὥρας, κατέβλεψε τὴν Σάρραν.

Διὰ τοῦ ἀναπεπταμένου παραθύρου τῆς ὁ δροσερὸς καὶ καθαρὸς τῆς πρωίας ἀήρ ἔλουε περιβάλλον αὐτὴν διὰ τῶν ζω-γόνων μύρων τῶν. Τὸ σφριγὼν αἷμα τῆς ὑπὲρ ποτε ζωηρῶς ἐκυκλοφόρει ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτῆς, καί, ὑπὸ ἐξάλλου πόθου συσχεθεῖσα τοῦ ν' ἀναμιγθῇ εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην τῆς φύσεως, συνέστρεψε τὴν χρυσοξανθὸν κόμην τῆς ἐν ἐνὶ ὄγκῳ, διέ-πειρεν αὐτὴν δι' ἐλεφαντίνης κτενὸς καί, λαβοῦσα ἀλεξήλιον κατήλθε μόνη ἵνα τὸ πρῶτον ἐπισκοπήσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς, περὶ τοὺς χαλκοὺς τρίτονας μεγίστης μαρμαρίνης δεξαμενῆς, κύκνοι μεγαλοπρεπεῖς εὐθυ-τενῇ τὸν λαίμῳ ἔχοντες, ἔνηχον. Ἐκά-στοτε ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν θεωρῶν διὰ τοῦ ὀζυ-δερχοῦς ὀφθαλμοῦ τοῦ κυπρίνου διερχό-μενον ἀσυνέτως πρὸ αὐτοῦ, ἐβυθίζετο, μὲν κύνων τὸν ἐπίχαρι τράχηλόν του καὶ ὀρθῶν τὴν λευκὴν ἐν εἶδει ἐπισκοπικοῦ σκούφου οὐρὰν του. Αἱ ἐλαφραὶ διὰ τῶν ποδῶν του παραγόμεναι ἀνακινήσεις ἐ-σηματίζον περὶ αὐτὸν οἰονεὶ ἀργυροῦς κύκλους.

Ἡ Σάρρα περιεπάτησεν ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων θεωμένη περιίπταμένης τὰς χρυσασπιδας καὶ τὰς μελίσσας ἐκμυζώ-σας τὸν χυμὸν τῶν ρόδων. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἰδοῦσα μικρὰν τινα θύραν ἐκεῖ που ἐγγὺς ἀνέφευγε καὶ εὐρέθη ἐντὸς λαχανοκήπου. Ἐπὶ τῶν πρασίνων φύλλων τῶν λαχάνων ἡ δρόσος εἶχε καταθέσει σταγόναις, αἷτι-νες, ἀνὰ πᾶσαν ἀέρος πνοήν, ἔπιπτον στρογγύλαι καὶ διαυγεῖς, ὡς ρευστοὶ ἀ-δάμαντες. Γέρων κηπουρὸς ἐπὶ τῆς ἀξίνης του ἐρείδόμενος, ἔβλεπε διαταγὰς εἰς τρεῖς βοηθούς του ὡς πρὸς τὴν φυτεῖαν τῶν πε-πόνων καὶ σικυῶν ἐκτελουμένης μετὰ πλεί-στης πειθαρχίας, ὡς τοῦτο συμβαίνει, ὅταν αἱ τοιαῦται δίδονται ὑπὸ θεράποντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ λευκανθέντος. Παρατηρήσας τὴν Σάρραν ὁ γέρων, ἀφείλε ζωηρῶς τὸ ψιάθινον πλατύγυρον κάλυμμά του, καὶ γυμνοκέφαλος ὑπὸ τὸν ἥλιον, προухώρησε πρὸς τὴν νέαν αὐτοῦ δέσποιναν. Ἐξέφρασε τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην του περὶ τῆς ἀγαθότητος αὐτῆς καταδεχθείσης, ἀπὸ τῆς πρώτης πρωίας νὰ τιμήσῃ τὰς φυ-τείας του πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς ἐπίσκεψιν τῶν φυτοκομείων. Καὶ ὁ γέρων ὁσπριοκό-μος ὑπερήρετο ἐπὶ τῇ ἰδιαιτέρᾳ ταύτῃ εὐ-νοίᾳ διαλογιζόμενος πόσον ἔνεκα τούτου ἤθελε θιγῇ ἡ φιλοτιμία τοῦ ἀνθοκόμου Ὁλλανδοῦ, περιφρονούντος τὸν συνάδελ-φόν του τοῦτον καὶ οὐδέποτε τὸν λόγον αὐτῷ ἀπευθύνοντος.

— Ἐὰν ἡ κυρία κόμησσαι δὲν φοβᾶται

νὰ βρέξῃ τὰ πόδια τῆς, θὰ λάβω τὴν τι-μὴν νὰ τῆς δείξω πολὺ περίεργα γογγύ-λια... Εἶναι, νὰ εἰπούμε τὸ μεγαλύτερο γογγύλι ἀπ' ὅσα εἶναι γνωστὰ πλάσμα τοῦ μακαρίτη τοῦ κόμη, τοῦ πατέρα τοῦ στρατηγού... Ἀ! ἀγαποῦσε τὰ λαχανικά ὁ μακαρίτης, πολὺ τ' ἀγαποῦσε καὶ ἤθελε πάντα του νέα εἶδη...

— Ἦσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πατρὸς τοῦ συζύγου μου; ἠρώτησε χαριέντως ἡ Σάρρα.

— Μάλιστα, κυρία κόμησσαι, ἤμουν με-τὸν πατέρα του. Περιβολάρηδες ἡμεῖς εἰς τοὺς Καναλέλιδες πάππου πρὸς πάππου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος μεθ' ὑπερηφα-νείας... Ὁ πάππος μου μάλιστα ἐφύλαξε αὐτὸν ἐδῶ τὸν πύργον στὴν Ἐπανάστασι τοῦ 93... Λαμπρὰ γῆ, κυρία κόμησσαι. Ἐχομεν ἐδῶ τὸ ἐκλεκτότερον σταφύλι ποῦ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Fontaine-bleau. Ἀπὸ τὸ Pomery ἐδῶ ἔρχονται καὶ ζητοῦν κλήματα... Ὡ! ποῖος δὲν γνωρί-ζει τὰ σταφύλια τῶν Καναλέλιδων.

Ὁμιλῶν δὲ καὶ βαδίζων, ὁ γέρων ἔ-δρεπε χαϊρέφυλλα, ἐξ ὧν ἐνυπῆρχον ἀφθονα καὶ ἀπετέλει ὥραιαν ἀνθοδέσμη. Ἐδε-σεν αὐτὴν διὰ τινος βρύου καὶ προσφέρων τῇ νεαρᾷ γυναικὶ μετὰ μειδιάματος,

— Ἡμεῖς δὲν ἔχομε ἐδῶ ἀπ' τὰ καλὰ ἐκεῖνα ἀνθὰ τῶν φυτοκομείων, ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι διπλὰ γαρύφαλα, ἔχουν καὶ αὐτὰ τὴν ἀξίαν τους.

Ἡ Σάρρα ἔλαβε τὴν ἀνθοδέσμη, καὶ φέρουσα αὐτὴν κάθυγον εἰς τὰ χεῖλη τῆς, κατηρωματίσθη ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς εὐωδίας τῆς.

Ὁ γέρων κηπουρὸς κύψας ταπεινότατα ὑπεκλίθη πρὸ τῆς δεσποίνης του.

— Καὶ σὰς τὸ προσφέρω ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν καρδίαν μου...

— Ἡ κόμησσαι ἐμειδίασεν. Ὁ ἀφελὴς σεβασμὸς τοῦ ἀρχαίου τούτου θεράποντος κατηύφρανε τὴν καρδίαν τῆς. Ἐνόμιζεν ὅτι περιστοιχίζεται ὑπὸ φιλοστοργίας καὶ ἀγάπης ἀδούλου, ὅτι διετέλει ἐν θέσει ἀ-προσμάχητῳ, ὀχυρᾷ, ἀσφαλεῖ, ὡς πυργο-δέσποινα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑποτελῶν τῆς. Αὕτη, ἥτις ἀπὸ τῆς τελευταίας τῆς θετῆς μητρὸς τῆς ἐβίωσεν ὡς πτηνὸν ἐπὶ κλά-δου, δηλαδὴ μόλις καθήμενον καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἰδιοτροπίᾳ ἀπομακρυνόμενον, εὗρε τερπνὴν ἀπόλαυσιν βλέπουσα ἑαυτὴν ἐν τοιαύτῃ σταθερᾷ καὶ ἀναπαυτικῇ κατα-στάσει. Εἶπεν ἐν ἑαυτῇ ὅτι οὐδὲν ἡδύνατο νὰ κωλύσῃ αὐτὴν τοῦ ζῆν ἐφεξῆς ἡσυχος καὶ εὐδαίμων ἐν τῇ ἀπείρῳ ἐκείνῃ ἰδιο-κτησίᾳ.

Καὶ ἐνῷ τοιοῦτους ἐποίει διαλογισμούς, κυριευομένη ὑπὸ τῆς ἀξιοθαυμάστου ταύ-της φύσεως, καὶ τῆς εἰρήνης, ἦν αὕτη δια-χέει ἐν τῇ καρδίᾳ, ἡκούσθη ἡ εὐχαρὶς φωνὴ τοῦ κόμητος.

— Λοιπὸν, προσφιλὴς μοι, διαλέγεσθε βλέπω μετὰ τοῦ Γιαννέτου... Εἶναι λαμ-πρὸς ἀνθρώπος ὁ Γιαννέτος, καθότι ἐννοεῖ τίνι τρόπῳ φυτεύονται καλῶς τὰ πιζέλια, ὅπως ἐψήνωνται ἀμέσως. Καὶ σύ, γέρω κατεργάρη, γλυκοκουβεντιάζεις ἐδῶ με-τὴν κόμησσαι, καθὼς βλέπω, ἐξηκολού-

θησεν ὁ στρατηγός, στραφεὶς πρὸς τὸν κη-πουρόν... δὲν πειράζει...

Νὰ στείλῃς τὰς ἐγγόνους σου εἰς τὸν πύργον μετὰ τὸ πρόγευμα. Ἡ κόμησσαι ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τὰς ἴδῃ ὁ παλληκαρὴς εἶναι πάππος, ἀγαπητὴ... Τοῦτο μὲ ἀ-πελπίζει... Ἐπαίξαμεν ὁμοῦ ἄλλοτε ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ... Μόλις εἶναι κατὰ δύο ἢ τρία ἔτη πρεσβύτερός μου.

— Ἀ! στρατηγέ μου, σεῖς θὰ βγά-λετε καμμιὰ ντουζίνα...

— Μὲ κολακεύεις, γέρω Γιαννέτο! ... εἶπε φαιδρῶς ὁ στρατηγός, διότι εἶναι παρούσα ἡ κόμησσαι. Χαμένος κόπος! Βλέπεις ὅτι ἔχω λευκὰς τρίχας...

— Ὡς καθὼς εἰσθε σεῖς, εἰσθε πλέον γέρος ἀπὸ ἕνα νέο, ἐπανέλαβε μετὰ περι-παθοῦς οἰκειότητος, ὁ γέρων θεράπων.

— Αὐτὸ εἶναι ἀγνωστον! Οὐχ ἦττον δὲν μὲ δυσαρτεῖ, ὅταν μοὶ τὸ λέγουσι...

Καὶ προσφέρων τὸν βραχίονά του τῇ Σάρρᾳ μετὰ φιλαρεσκείας,

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐπισκοπήσιν, ἀφοῦ ἀπαξ ἤρχισατε; Ὑπολείπονται εἰσέτι δύο ὥραι μέχρι τοῦ ἀρίστου. Ὅθεν δυνάμεθα νὰ παρατείνωμεν τὸν περίπατόν μας ἐν τῷ κήπῳ.

Μικρὸν ἀγγλικὸν ὀχημάτιον ἐξευγμέ-νον ὑπὸ ἱρλανδικοῦ poney μὲ κεκομμένην ὡς κάπρου χαίτην, ἀνέμενεν ἔξωθεν ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν ἐνὸς groom, φέροντος βρα-χείας ἀναξυρίδας, ἀνεστραμμένα ἀνωθεν ὑποδήματα, καὶ μέλαν περὶ τὴν ὁσφὺν καλῶς ἐσφιγμένον ὑπὸ δερματίνης ζώνης κολόβιον.

— Ὡς ὑπάγωμεν μόνοι, ἤρρι, εἶπεν ὁ κόμης, ἀφοῦ συνεβουλεύθη τὴν κόμησ-σαν διὰ τοῦ βλέμματος. Δύνασθε νὰ ἐπι-στρέψητε οἰκαδε.

Καὶ ἀναλαβὼν τὰ ἡνία, εὐδαίμων βλέ-πων καθημένην παρ' αὐτῷ τὴν ἀξιολά-τρευτον ἐκείνην γυναῖκα, ἥς τὸ ἡδὺ ἄρω-μα περιέβαλλεν αὐτόν, ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς ὡς μαθητὴς ἐν διακοπαῖς, ὁ κόμης ἐπλα-τάγησε τὴν μαστίγα εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τὸ ponay ἤρξατο τοῦ δρόμου δάκνων μετὰ ζέσεως τὸν χαλύβδινον κημόν του.

Ὁ διὰ λεπτῆς, ὡς τάπης, πῶας ἐστρω-μένος κήπος ἀνεπετάννυε, πρὸ τῶν περι-πατητῶν τὰ χλοερὰ βῆθι τῶν εὐρείων δεινδροστοιχιῶν του. Αἱ κορυφαὶ τῶν δέν-δρων ἐκυρτοῦντο ἀποτελοῦσαι ἀψίδα. διὰ τῶν κενῶν τῆς ὁποίας ὁ ἥλιος ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνας του ὡς χρυσὰ βέλη. Αἱ ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν μεγάλων δρυὼν καθήμεναι περισσεραὶ ἐγγόγγυζον ἡδέως ἐκφράζουσαι τοὺς ἔρωτάς των, οἱ δὲ λαγωοὶ, διαταρα-χθέντες ὑπὸ τοῦ κρότου τοῦ ὀχήματος, ἀφοῦ ἀνέμειναν, περίεργοι καὶ τανυσίωτοι τὴν προσέγγισιν αὐτοῦ, εἰσέδουν διὰ σκιρτημάτων εἰς τὸ δάσος, δεικνύοντες τὴν λευκὴν οὐρὰν των. Ἡ δεινδροστοιχία ἐπερατοῦτο εἰς τινα ὀμφαλόν, ἐν τῷ κέν-τρῳ τοῦ ὁποίου ὕψουτο ἐξ ἐνφλοίου ξύλου περίπτερον, ἐν ᾧ εἰσῆρχετο τις δι' ἐξωτε-ρικής κεκαλυμμένης στοᾶς. Ἐκ τοῦ ὕψη-λου τούτου σημείου, ἡ θέα ἦν ἀξιοθαύ-μαστος.

Διὰ τινος ρήγματος παρετηροῦντο ἀρι-

στερόθεν οἱ λόφοι τῆς Chartrette καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ Σηκουάνα. Ὡς ἀργυρᾷ ταινίᾳ, ὁ ποταμὸς ἔρρεεν ἐλίγδην μεταξὺ τῶν ὀχθῶν, ἐν αἷς ἀντικατωπτρίζοντο αἱ λευκαὶ καὶ μετ' ἐρυθροπλίνθους στέγας οἰκίαι ἀνταυγάζων τὸν κυανοῦν οὐρανὸν καὶ φαινόμενος ὅτι μετὰ λύπης ἀποσπᾶται ἐκ τῆς θωπευτικῆς περιπλέξεως τῶν καλῶν καὶ τῶν ὑδροχαρῶν νυμφαίων. Ἡ Σάρρα μόλις ἀνέπνεε. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐβυθίζετο ἐν τῷ ἀπείρῳ. Ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τοῦ περιπτέρου καὶ ἐκάθηνεν ἐφ' ἐνὸς θρανίου τῆς στοᾶς. Ἐκεῖ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀπορροφηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀξιοθαυμάστου ἐκείνης εἰκόνας, καὶ παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ μυστηριώδους θελητήρου τοῦ εὐρέως ἐκείνου ὀρίζοντος.

Ἐλθὼν ὁ κόμης, ἀπέσπασεν αὐτὴν τῶν ρεμβασμῶν τῆς καὶ εἰσῆλθεν ὁμοῦ εἰς τὸ περίπτερόν της.

Στερεῶς ψυχοδομημένον ἐπὶ ὀγκολίθων, τὸ ἀγροτικῆς ἀπόψεως κτίριον τοῦτο, ἔσθθεν εἶναι ἀριστουργημα κομψότητος καὶ ἀνέσεως.

Ἐπιπλωμένον καθ' ὁλοκληρίαν ἐν Σινικῇ καλαισθησίᾳ, ἔχει τὰ περικαλύμματα τῶν τοίχων βαρύτιμα, παριστῶντα μεγάλῃν τινα τοῦ Οὐρανίου Κράτους κυρίαν περιαιγομένην ἐν φορεῖᾳ ὑπὸ δέκα ἀχθοφόρων, καὶ ἀκολουθουμένην ὑπὸ τοῦ συζύγου της, μανδραρίνου, μετ' μακροῦς ταρταρικοῦς μύστακας καὶ σπάθην πλήττουσαν τὸν μηρόν. Ὅπισθεν, ἔπεται ὁμάς νεανίδων, ἀνθοδέσμες ἐκ λωτοῦ καὶ ριπίδια ἐκ πτερῶν κρατουσῶν.

Τὰ ἐπιπλά ἐν γένει εἰσὶν ἐκ καρυδᾶς ἐπιχρῶσου.

Λαμπρὰ χάλκινος μετὰ ποικιλοχρῶμων ὑέλων λυχνία κρεμάννυται ἐκ τῆς ὀροφῆς.

Ἐκ σπηρικοῦ παραπετάσματα καλύπτουσι τὰ παράθυρα καὶ παχέϊα ψιάθαι ἐξασθενοῦσι τὸν θόρυβον τῶν βημάτων.

Τὸ ὀκτάγωνον τοῦτο περίπτερον, οὐ ἕκαστον παράθυρον ἀπολαύει διαφόρου θέας, εἶναι εὐφρόσυνος τόπος ἀποχωρήσεως.

Κεκμηκυῖα ὑπὸ τοῦ πρωينوῦ περιπάτου ἡ Σάρρα, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, μείνασα στιγμὰς τινὰς ἀκίνητος μετ' ὀφθαλμοῦς ἀπλανεῖς.

Ὁ κόμης παρεκάθησε θεωρῶν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ, ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ἐρειδομένην. Ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς ἀνύψου κανονικῶς τὸ στήθος της, ὅπερ ἐφαίνετο ὡς χυτὸν διὰ τοῦ ὑπὸ σπηρικοῦ ὑφάσματος κεκαλυμμένου στηθοδέσμου της.

Ἡ ἡμισοθὴς αὐτῆς ἐσφιγμένη, ἰχνογράφει τὴν κνήμην της, ἥς ἡ ἄκρα, λεπτὴ φαινομένη ἐν περινημίδι ἐκ κυανοῦ σπηρικοῦ, ἔφερεν ὑψίπτερον λίαν προκλητικὸν σανδάλιον ἐμπεπορημένον διὰ χάλυβος. Ἡ κεχειριδωμένη ἐκ σουηδικοῦ δέρματος χεὶρ αὐτῆς, ἀνεπαύετο ἀφημένη ἐγγὺς αὐτῆς. Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν χεῖρα ταύτην μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του καὶ, καταβιάσας τὴν λίαν μακρὰν χειρίδα, ἔθηκε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ δροσέντος καὶ στοργγύλου βραχίονός της. Τὰ φιλήματα ἀνέβαινον, βραδέως λαμβανόμενα, ἀπὸ

τοῦ περικαρπίου μέχρις ἄνω τῆς ἀρθρώσεως, προκαλοῦντα ἀνατριχίαισιν τῆς ἐρυθρολεύκου ἐπιδερμίδος.

Ἡ Σάρρα ἀνεσκήρτησε καί, στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδε τὸν κόμητα, γονυπετῇ σχεδὸν, τὴν κεφαλὴν ἐγγύτατα τοῦ ὤμου ἔχοντα, βαρέως ἀναπνέοντα ἐν τῇ ἐρωτικῇ ἐκείνῃ θυμηδίᾳ.

Ἐρυθρότης ζωηρότερα τοῦ συνήθους, ἐχρῶννε τὰς παρειὰς τοῦ γέροντος, ὅστις στεναζών, καὶ τὸ βλέμμα θαμβὸν ἔχων, περιέφερεν ἤδη τὸν βραχίονά του περὶ τὴν ὄσφυν τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Αἰφνης ἐφάνη τῇ Σάρρᾳ τὸ γῆρας τοῦ κόμητος. Εἶδε τὸ ὑπὸ ρυτίδων αὐλακούμενον μέτωπον, τὸ κοίλωμα τῶν κροτάφων, τὴν λευκὴν κόμην.

Οὐδέποτε προσεβλήθη τόσον ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ἀντιθέσεως τῆς νεότητος αὐτῆς, μετὰ τῆς παρηλικιότητος τοῦ συζύγου της.

Ὅσῳ δὲ ἄβρᾳ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ κατοχὴ τοῦ κειμηλίου, ὅσῳ ἐπιφυλακτικαὶ καὶ ἂν ἦσαν αἱ τοῦ κόμητος τρυφερότητες, διελογίσατο μετὰ φρίκης, ὅτι αὕτη ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ διανείμῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ὑπαρξίν της καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Ἀγῶμεν; εἶπε. Πρέπει νὰ ἐνδυσθῶ.

Καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ κόμητος, ἀφίκετο εἰς τὴν ἀμαξάν, ἥς τὸ poney ἐν τῷ μεταξὺ, ἔτρωγε τὰ τρυφερὰ φύλλα τῶν δένδρων. Εἶχεν ἀπωλέσῃ τὴν παιδρότητα της, καὶ διῆλθε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἐν τῷ δωματίῳ της, ἐξηπλωμένη ἐπὶ μακρᾶς καθέδρας καὶ ἀναγινώσκουσα ἀφηρημένως βιβλίον τι. Ἡ προσέγγισις τῆς νυκτὸς κατέστησε τὴν νέαν σοβαρωτάτην. Ὁ κόμης, ἠῤῥεξε τὴν ἐρωτοτροπίαν ἀναπτύσσων ὅλας τὰς χάριτας καὶ θωπείας του.

Αἱ ὥραι ἐφάνησαν ἀτελεύτητοι τῇ Σάρρᾳ. Ὅπως παρεμποδίσῃ ἐνοχλητικὴν τινὰ προσπέλασιν, οἶκν ἡ τῆς πρωίας, ἐκαθέσθη παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, παίζουσα στρεβίλλους τοῦ Chopin, οὓς ὁ κόμης ἤκουε, βεβυθισμένος ἐν μακαριότητι.

Βαθυμηδὸν ἡ κεφαλὴ τοῦ γέροντος ἔπεσε, καὶ ἐν τῇ θερμῇ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ μικροῦ θαλάμου, πρὸ τοῦ πυρός, ὅπερ ἔκαιεν ἐν τῇ ἐστίᾳ, διότι, αἱ ἐσπερίδες ἦσαν εἰσέτι ψυχραὶ, ὁ κόμης ἀπεκοιμήθη.

Ἡ Σάρρα ἔπαιζε νῦν ἀσθενέστερον, βαυκαλίζουσα τὸν ὕπνον τοῦ συζύγου της, μετ' ἀλμποντας ἐκ κακεντρέχους χαρᾶς ὀφθαλμοῦς, βλέπουσα ὅτι εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν της. ἐκείνον, οὐτινος ἐφοβήθη τὴν ἐφοδόν.

Εἶτα ἐπαύσατο, καί, ἐν τῇ σιγῇ ἡκούετο μόνον τοῦ ὑπνώττοντος ἡ βαρεῖα ἀναπνοή, ὅτε τοῦ ἐκκρεμοῦς κρούσαντος ἀφυπνίσθη αὐτός, καὶ βλέπων τὴν νεαρὰν σύζυγόν του πρὸ αὐτοῦ μειδιῶσαν, ἠρυθρίασε λίαν συγκεχυμένος.

— Σύγγνωτέ μοι, προσφιλῆς, εἶπε. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐκοιμήθην ὀλίγον... Τί ὥρα εἶναι λοιπόν;

— Ἐνδεκα. Ἡ ἐξοχὴ ἐπῆνεγκεν ὑμῖν τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ εἰς ἐμὲ ἀποτελέσμα.

Εἰμί κατάκοπος... Νομίζω ὅτι, τὸ προτιμώτερον θὰ ἦτο νὰ μεταβῇ ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ κόμης ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀκούσας τὰς λέξεις «ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του», τονισθείσας διὰ τοῦ φυσικώτερου τόνου, ὀρίζουσας δὲ εὐκρινέστατα τὴν θέσιν του. Εἶδε τὴν Σάρραν χασμωμένην ὑπὸ τὴν χεῖρά της, καὶ μετὰ τινὰς πικρίας, ἐνόησεν ὅτι τὰ ἐρωτότροπα σχέδια δι' ὧν ἐκολακεύετο, ἐναυάγουν, καὶ συνοδεύσας αὐτὴν διευθυνομένην, πρὸς τὸ δωμάτιόν της, ἔμελλε ν' ἀποσυρθῇ ὅτε στασα ἡ κόμησσα καὶ τείνασα τὸ μέτωπόν της τῷ συζύγῳ, μετὰ μειδιήματος, εἶπεν αὐτῷ:

— Καλὴν νύκτα.

Καὶ διὰ φιλαρέσκου κινήματος, εἰσέδυσεν ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτῆς, μεθ' ὃ ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ, ὃν εὖρε σκοτεινὸν καὶ ψυχρόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος:

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐν τῷ ὀνόματι, διότι πολλὰ τούτων παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς ὅτι, οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ:

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μετ' ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμὸν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκαλίσα μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν δραχ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ — Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3.70 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάιος, μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2.70. — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2.80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδάρτου, μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3.30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 1.70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνας, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλ, Δρ. 1.70 — Βίος τοῦ Μωάμεθ, μετὰ παρατήματος, περὶ Ἰσλαμικῆς θεησκείας ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, δρ. 1. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμενίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἐλμᾶ, ἦτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4. —